

De Exxen: hulde aan Francine Jacops.

dinsdag, 14 augustus 2012

Mijnheer de burgemeester, collega's uit het schepencollege, de gemeenteraad, beste mensen van de Exxen, beste familieleden, dames en heren, beste Francine, Vandaag is een heuglijke dag, wat begon door toedoen van de Exxen als een eerder ludiek initiatief om het gemeentebestuur erop te wijzen dat er zoiets als genderdenken bestaat met betrekking tot het aanduiden van lieden die in aanmerking kunnen komen voor de eretitel van ereburger? Dat ludiek initiatief, dames en heren, is uitgegroeid tot een gedragen manifestatie waarbij tal van deelnemers in een vrije verkiezing konden aanduiden naar wie van de onderscheiden geselecteerde dames hun voorkeur uitging. Niet dat over de verdienste van de overige dames enigszins geringschattend moet gecommuniceerd worden, toch blijft een winnaar een winnaar. Maar toch is winnaar hier misschien eerder op te vatten als wat men in de Klassieke Oudheid aanduidde als : 'eerste onder de gelijken, als primus inter paris'. Een leven als dat van Francine, en het is waar, de kranten hebben erover bericht, lijkt in eerste instantie op de vele levens van moeders van die generatie, die het offer brachten van hun jeugd op het altaar van de opvoeding van hun kinderen, op het altaar van het behouden van de harmonie binnen hun gezin. Tal van offers zijn ongemerkt voorbijgegaan, de meeste werden in stilte gebracht voor echtgenoot en kroost en het was zaak dat daar niet over gesproken werd; het was met name toen de vanzelfsprekendheid zelve. Francine Jacops (83) kwam als winnares uit de bus. Zij is niet alleen de stammoeder van een gezin van vijf jongens, één meisje, achttien kleinkinderen en twaalf achterkleinkinderen, maar ze is/was daarnaast bijzonder actief in het sociale leven van de wijk Minnestraat, onder andere in de schoot van KAV, later bij Ziekenzorg en de gepensioneerdenvond. 'Francine staat symbool voor de vele vrouwen voor wie zowel de emancipatie als de democratisering van het onderwijs te laat kwamen', Maar toch demonstreerde ze tal van talenten - opvoeden, organiseren, relativeren, coachen, managen en multitasken - maar die raakten ondergesneeuwd door al wat ze te doen had voor man, kinderen, familie en parochie.' Zo staat het in een krantenartikel van 12 april laatstleden. We kunnen het niet beter formuleren. De maatschappij van toen was er een van stilzwijgende inzet, van doe wel en zie niet om. Men panikeerde ook niet zo vlug als vandaag, een van de bestsellers was: 'Zou men armoe lijden om een mondje meer?' ik zie en hoor het Frans zaliger nog zingen met de aders van inspanning op zijn gezicht. De volgende regel was zo mogelijk in een nog hogere tonaliteit, maar hij zou zich niet gegeven hebben; de inhoud luidde immers: 'Vrouw en kind te schragen op mijn stoere jeugd'; maar het gebeurde veeleer vice versa: de moeder was de spilfiguur in het huisgezin en dus de dragende en schragende persoon. Er waren tal van genomineerden: Mit De Decker, Francine Jacops en Maria Van Nuffel uit de Minnestraat, Annie Baeten, Orpha De Ridder en Gilberte Veireman uit het centrum, Amelie De Weerd, Monique Esselens en Delphine Van Gucht uit Heizijde, Julienne Van Hove uit Wieze en Ivonna De Wolf uit Denderbelle',

En de winnaar is: Francine Jacops. En wat zegt Francine: 'Ik ben blij met de voordracht, wat ik de voorbije decennia deed, sprak eigenlijk vanzelf. Vrouwen als ik waren er meer.' En in die eenvoud dames en heren wil ik dankend besluiten en in onze dank betrekken, de Exxen en de familie Jacops-Verhulst, en voor deze keer plaatsen we Jacops vooraan. Ik dank u. Dirk De Cock, Schepen van Cultuur. Lebbeke, 11 augustus 2012.